

[Rønholt]

ske bindinger og prøver at finde frem til en landbrugslov, som erhvervet jo selv skal leve med. De udtrykker altså deres eget erhvervs-politiske behov. Er det ikke legitimt? Er det ikke også en – hvad skal jeg sige – fornuftig adfærd, at Folketinget lytter dertil?

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Når nu hr. Rønholt taler så varmt for organisationernes forslag, kunne det jo være interessant at få uddybet: Hvorfor er VKZ's ændringsforslag så ikke i overensstemmelse med dét, organisationerne har foreslået?

(Kort bemærkning).

Rønholt (KF):

Det skal jeg svare hr. Henrik Dam Kristensen på.

Vi har netop forsøgt, som jeg også gav udtryk for for et øjeblik siden, at bygge bro mellem regeringens forslag og organisationernes indstilling.

Der var forhold, som regeringen gav udtryk for betænkeligheder ved, og det har vi lyttet til. Det var bl.a. spørgsmålet om definitionen på hovederhverv og administrationen af 900-timers-reglen, hvorved en ejendomshandel først kunne gennemføres et år efter skødeunderskrivelsen.

Det var bl.a. den slags ting, som gjorde, at vi sagde: Lad os forsøge at skabe et forlig, som bygger bro over de synspunkter. Det er da ærligt nok!

Mejdahl (V):

Det er jo let nok at kritisere, og derfor vil jeg tage det svære først.

Jeg vil godt sige tak til landbrugsministeren og hans embedsfolk for venlig og velvillig assistance i forbindelse med udarbejdelse af ændringsforslagene til landbrugsloven. Men så slipper roserne op. Det har været nødvendigt med ændringsforslag efter Venstres mening.

Landbrugsministeren og regeringspartierne har villet tage to delvis modsatrettede hensyn med den samme lov. Det er en svær opgave at stille sig selv. Jeg er ikke i tvivl om, at det er de ædleste hensigter, der har været med initiativet, men det er ikke lykkedes.

Loven skal tage hensyn til de familier, der ved møjsommeligt slid skal leve af deres landbrug. Den skal også tage vidtgående hensyn til dem, der har landbrug som hobby og som supplement til en anden indtægt, og den skal holde livet i gang i landdistrikterne.

Disse modsatrettede hensyn tilfredsstiller man ikke fyldestgørende med det samme regelsæt. Det ville svare til, at man laver regler for både bjergbestigning og dykning i det samme regelsæt. Gør man det, vil bjergbestigeren aldrig komme til tops, og dykkeren vil aldrig nå til bunds.

Venstre vil gerne være med til at tage de tre hensyn, som jeg nævnte før, men vi kan ikke gøre det alt sammen i landbrugsloven. Vi mener, at landbrugsloven først og fremmest skal give de rammer for landbrugserhvervet, som erhvervet har brug for, for at det kan udvikle sig så frit og ubesværet som muligt, og som gør, at landbruget kan stå distancen i en verden, hvor konkurrencen bliver hårdere og hårdere.

Vi har behov for de arbejdspladser, som landbrugserhvervet opretholder og skaber, og vi kan ikke undvære den valuta, som erhvervet tjener hjem til landet.

Landdistrikterne og det særdeles værdifulde element, som de mange fritidslandbrug er, skal vi støtte og give udfoldelsesmuligheder igen helt andre initiativer.

Vi har som nævnt i betænkningen givet vores bud på det i beslutningsforslaget om en bæredygtig vækst og udvikling i landsbyer og landdistrikter, hvor vi i 20 punkter skitserer, hvad der efter vor mening skal til.

Der er stillet 53 ændringsforslag. Heraf har Det Konservative Folkeparti, Venstre og Fremskridtspartiet stillet de 16, og desuden støtter vi 3 af landbrugsministerens ændringsforslag.

De ændringsforslag, vi har stillet, har været kendt i udvalget i over en måned, og de er sammensat med skyldig hensyntagen til den henvendelse, vi har fået fra et samlet landbrug – det var i øvrigt en historisk begivenhed, som det nok er værd at skele til – men også med hensyntagen til de synspunkter, som regeringspartierne har givet udtryk for, bl.a. om fortrinsstilling for brug under 70 ha.

Ud over ændringsforslagene har vi også i betænkningen skitseret nogle administrative forskrifter, som vi lægger vægt på fremmes.